

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **O. D.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. června 2014, č. j. KUJCK 34139/2014/ODSH, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. února 2015, č. j. 10 A 92/2014 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím Městského úřadu v Písku ze dne 7. listopadu 2013, č. j. MUPI/2013/21713 byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu třetího zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho měsíce. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 14. června 2013 v 16:32 hod. na pozemní komunikaci č. I/29 ve Zborovské ulici v Písku ve směru jízdy na Tábor při řízení vozidla značky Nissan RZ X s přívěsem RZ X, na němž bylo umístěno vozidlo tovární značky Fiat RZ X, překročil nejvyšší povolenou rychlost, neboť mu v úseku, kde je nevyšší povolená rychlost 50 km/h, byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCD naměřena rychlost 74 km/h, přičemž po odečtení maximální odchylky vychází nejnižší možná rychlost v okamžiku měření na 71 km/h. Proti rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně žalobce podal blanketní odvolání. Žalovaný však odvolání v návěti citovaným rozhodnutím zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterou krajský soud rozsudkem ze dne 19. února 2015, č. j. 10 A 92/2014 - 26 zamítl. Krajský soud uvedl, že místo spáchání přestupku bylo ve výroku rozhodnutí správních orgánů specifikováno dostatečným způsobem. V řízení nebylo zpochybněno, že se místo spáchání přestupku nachází v obci, kde je rychlostní limit 50 km/h. S ohledem na průběh správního řízení krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány žalobci neznemožnily jeho právo na obhajobu. Důvodnou krajský soud neshledal ani žalobní námitku, podle níž správní orgány nezjistily, zda policisté změřili rychlost vozidla značky Nissan RZ X jím taženého vozíku RZ X nebo na vozíku umístěného vozidla značky Fiat RZ 4X. Podle krajského soudu se naměřená rychlost týkala celé soupravy tvořené automobilem Nissan, zmíněným vozíkem a na něm umístěným vozem Fiat. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce týkající se souladu postupu obsluhy měřícího zařízení s návodem k obsluze. Rychlost naměřili policisté oprávnění dohlížet na bezpečnost a plynulost silničního provozu a obsluhovat měřící zařízení, které splňovalo předepsané požadavky. Žalobci se podle soudu nepodařilo postup obsluhy jakkoliv zpochybnit. Odborný posudek vyhotovený Mgr. P. Š. nepředstavoval listinu, jež by mohla sloužit jako důkaz v soudním řízení. Ze všech uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti označenému rozsudku krajského soudu žalobce (nyní stěžovatel) brojil včas podanou kasační stížností.

[4] Stěžovatel předně polemizoval se závěry krajského soudu o určitosti výroku rozhodnutí o přestupku. Místo spáchání přestupku, v rozhodnutí vymezené jako „*silnice č. I/29 – Zborovská ve směru jízdy na Tábor, okr. Písek*“, je podle stěžovatele nedostatečné a tento nedostatek sám o sobě představuje vadu rozhodnutí způsobující jeho nezákonnost. Povinnost správního orgánu řádně určit místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí není závislá na tom, jestli stěžovatel rozporuje, zda k přestupku došlo na území obce či nikoliv. Výrok rozhodnutí totiž musí být srozumitelný a musí z něj přesné místo spáchání přestupku vyplývat zcela konkrétně bez ohledu na námítky účastníka řízení. Na podporu svého tvrzení stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. prosince 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, z něhož údajně vyplývá, že absence přesného místa stanovení přestupku představuje důvod pro zrušení rozhodnutí soudem, přestože tato vada výroku neměla žádný vliv na zjištěný skutkový stav.

[5] Stěžovatel dále uvedl, že na fotografii v záznamu o přestupku je vyobrazen toliko přívěs a na něm naložený vůz značky Fiat, nikoliv stěžovatelovo vozidlo značky Nissan. Stěžovatel z toho dovozuje, že policisté naměřili buď rychlost přívěsu, nebo rychlost vozidla Fiat umístěného na přívěsu a že rychlost jeho vozidla Nissan policisté pouze „dopočítali“, což je nepřipustné. V připojení přívěsu totiž existují vůle, díky kterým je při změně rychlosti či přejetí nerovností rychlost přívěsu zcela odlišná od rychlosti taženého vozidla. Pokud policisté naměřili rychlost naloženého vozidla Fiat, mohla být taktéž zcela odlišná od rychlosti stěžovatelova vozidla, jelikož se vozy na přívěsech pohybují, protože nejsou pevně spojeny s přívěsem. Rychlost přívěsu i vozidla Fiat mohla být podle stěžovatele zcela odlišná od rychlosti jeho vozu, a postup správních orgánů aprobovaný krajským soudem je proto nezákonný.

[6] V rámci další námítky stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. února 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 56, z něhož má plynout nutnost vyjasnění, zda policisté při měření postupovali v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení. Stěžovatel se nespokojil

pokračování

s odlišením nyní projednávané věci od citovaného rozsudku, které provedl krajský soud, a naznal, že závěry vyslovené třetím senátem Nejvyššího správního soudu mají obecný dopad bez ohledu na použitý typ měřicího zařízení.

[7] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na svá dřívější podání ve věci a na rozsudek krajského soudu a Nejvyššímu správnímu soudu navrhl kasační stížnost zamítnout. S ohledem na to, že vyjádření žalovaného neobsahovalo žádná nová tvrzení či argumentaci, Nejvyšší správní soud je stěžovateli nezasílal.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Městský úřad v Písku v rozhodnutí ze dne 7. listopadu 2013, č. j. MUPI/2013/21713 uznal stěžovatele vinným z toho, že „dne 14. 6. 2013 v 16.32 hod., v Písku, silnice č. 1/29 - Zborovská ve směru jízdy na Tábor, okr. Písek, při řízení vozidla zn. Nissan, registrační značky X s přívěsem registrační značky X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zvláštním právním předpisem. V úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. byla výše uvedenému vozidlu silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCO naměřena rychlost 74 km/hod. Po odečtení maximální možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/hod. vychází nejnižší možná rychlost v okamžiku měření 71 km/hod.“ Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že tato formulace, konkrétně vymezení místa spáchání deliktu, je nedostatečná a způsobuje nezákonnost rozhodnutí.

[12] Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mimo jiné popis skutku s označením místa a času jeho spáchání. V první řadě je třeba přisvědčit stěžovateli, že judikatura Nejvyššího správního soudu ve věcech správního trestání klade relativně přísné požadavky na preciznost formulace výroků rozhodnutí správních orgánů. V rozsudku ze dne 16. března 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65, bod 14, Nejvyšší správní soud konstatoval, že výrok správního rozhodnutí je „klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky.“ Podobně i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. ledna 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS uvedl: „V rozhodnutí trestního charakteru [...] je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkrétními údaji obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“

[13] Takto přesné vymezení skutku však není samoúčelné. Nejvyšší správní soud opakovaně vysvětlil, že hlavním důvodem, proč judikatura vyžaduje, aby byl skutek ve výroku správního rozhodnutí ve věci správního trestání vymezen pokud možno co nejpřesněji, je právní jistota (viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 92/2009 - 65, bod 14), a to za účelem vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*), a současně umožnění posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. dubna 2013, č. j. 1 As 180/2012 - 43, bod 21). Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí

o přestupku je tedy třeba klást přísné nároky, současně se však nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od výše vyloženého smyslu a účelu přesné specifikace skutku. Přehledně tento závěr vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. května 2013, č. j. 9 As 68/2012 - 23: „*Popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.*“ V jiném rozhodnutí Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „*nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. května 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, bod 28).

[14] Ve světle citované judikatury je zřejmé, že určitost místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku je třeba hodnotit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem daného případu, přičemž je vždy nutné posoudit, nakolik formulace výroku umožňuje či neumožňuje individualizaci skutku z hlediska výše zmíněných zájmů na právní jistotě, zabránění porušení principu *ne bis in idem* atp. Na základě popsání východisek Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že formulace výroku rozhodnutí o přestupku v nyní projednávané věci ob stojí. Správní orgán ve výroku identifikoval nejenom předmětnou obec a pozemní komunikaci, ale i směr jízdy a název ulice. Společně s uvedením času a způsobu spáchání přestupku výrok konkretizuje skutek tak, že nemůže být zaměněn s jiným. Formulace skutkové věty v předmětném rozhodnutí o přestupku je proto dostatečná a nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti na podporu svých tvrzení citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. prosince 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, kterým kasační soud zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně, jakož i rozhodnutí žalovaného správního orgánu pro nedostatečnou specifikaci místa spáchání přestupku ve výroku správního rozhodnutí. V daném případě však bylo místo spáchání přestupku specifikováno skutečně velmi obecně jako „*pozemní komunikace I/37 v obci Ostrov nad Oslavou.*“ Devátý senát v uvedené věci konstatoval, že komunikace I/37 prochází celou obcí Ostrov nad Oslavou, přičemž se jedná o dlouhý úsek (bod 21 citovaného rozsudku). V tom je rozsudek č. j. 9 As 80/2014 - 37 zásadním způsobem odlišný od nyní projednávané věci, a proto nelze jeho závěry – závislé na konkrétních skutkových okolnostech – bez dalšího otrocky přenášet na odlišné případy. Na nyní projednávanou věc nelze vztáhnout ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. listopadu 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 56, v němž specifikace místa nebyla dostatečná s ohledem na spor o to, zda k přestupku došlo v úseku ulice, která se ještě nachází v obci, nebo až za značkou signalizující konec obce, kde je již rychlostní limit jiný. Podobně i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. ledna 2015, č. j. 9 As 214/2014 - 48 bylo mezi účastníky sporné, zda byla na relevantním úseku zhruba dvoukilometrové pozemní komunikace stanovena maximální rychlost 50 km/h či 70 km/h (viz zejm. body 22-25). Stěžovatel v nyní projednávané věci v kasační stížnosti nijak nezpochybnil, že se přestupek odehrál v obci a že rychlostní limit byl 50 km/h. Právě v tomto směru je též třeba vnímat příslušnou pasáž rozsudku napadeného krajského soudu. Krajský soud nepodmiňoval nezbytnost řádného určení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí zpochybněním, zda k přestupku došlo na území obce či nikoliv, nýbrž hodnotil specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku ve vztahu k podmínce nezaměnitelnosti skutku.

pokračování

[16] Jakkoliv je třeba každý podobný případ posuzovat individuálně v návaznosti na konkrétní skutkové okolnosti, Nejvyšší správní soud na podporu svého závěru poznamenává, že v tomto případě nijak nevybočuje z běžné judikaturní praxe. Například v rozsudku ze dne 23. října 2013, č. j. 9 As 6/2013 - 26 se Nejvyšší správní soud spokojil se specifikací místa skutku v následujícím znění „[...] v Pardubicích na silnici č. I/36-ulici Nádražní ve směru jízdy od Hradce Králové do centra Pardubic [...]“ (přiměřeně srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. května 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39 či ze dne 24. dubna 2013, č. j. 1 As 180/2012 - 43).

[17] Co se týče námitky porušení práva na obhajobu, jednání stěžovatele bezprostředně po spáchání přestupku neposkytuje ani náznak pochybností, že by nevěděl, o jaký skutek se jedná. Stěžovateli nelze přisvědčit, že by došlo k porušení jeho práva na obhajobu. Při ústním jednání před prvostupňovým správním orgánem se tehdejší zmocněnec stěžovatele seznámil se spisovou dokumentací, která obsahuje řadu listin včetně záznamu o přestupku s fotografií stěžovatelova vozidla pořízenou měřicím zařízením. S ohledem na následný průběh správního a zejména soudního řízení, kdy stěžovatel rozsáhle polemizoval ohledně pořízené fotografie a průběhu měření, nelze než dospět k závěru, že věděl, o jaký skutek se jedná a že nebylo porušeno jeho právo na obhajobu.

[18] Stěžovatel dále namítal, že na fotografii v záznamu o přestupku je zachycen toliko přívěs a na něm naložený vůz značky Fiat, z čehož vyvodil, že rychlost jeho vozidla Nissan policisté pouze „dopočítali“, což je podle stěžovatele nepřijatelné s ohledem na potenciální odlišnou rychlost přívěsu a na něm naloženého vozidla od vozidla stěžovatele (stěžovatel dokonce hovoří o „zcela odlišných rychlostech“ tažného vozidla a přívěsu, resp. na něm naloženého vozidla). Krajský soud, k této námitce konstatoval, že rychlost zaznamenaná v záznamu o přestupku se týkala celé soupravy. Nejvyšší správní soud se se závěrem krajského soudu ztotožnil. Podle § 2 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), v rozhodném znění, je přípojným vozidlem silniční nemotorové vozidlo určené k tažení jiným vozidlem, s nímž je spojeno do soupravy. Tomu pak odpovídá § 2 písm. i) zákona o silničním provozu, podle něhož je jízdní soupravou souprava složená z jednoho nebo více motorových vozidel a jednoho nebo více přípojných vozidel. V nyní projednávaném případě tudíž byl stěžovatel řidičem jízdní soupravy. Ze záznamu o přestupku, respektive z fotografie pořízené měřicím zařízením pak jasně vyplývá, že toto zařízení měřilo rychlost předmětné soupravy. Uvádí-li stěžovatel možnost existence „určité vůle“ mezi jeho vozidlem Nissan a přípojným vozidlem, případně možnost pohybu vozidla Fiat umístěného na přívěsu, jedná se o spekulativní a nijak nepodložené úvahy, které se v kontextu průběhu celého řízení jeví spíše účelově.

[19] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce týkající se nutnosti vyjasnění, zda policisté při měření postupovali v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Stěžovatel totiž v žalobě i kasační stížnosti přistoupil pouze k nadměru obecným a ničím nepodloženým tvrzením. V žalobě konstatoval, že „nedovolené překročení nejvyšší povolené rychlosti žalobcem bylo vadně změřeno silničním radarovým rychloměrem Ramer 10 C,“ a že „radarový rychloměr lze totiž používat k měření rychlosti pouze za dodržování návodu k obsluze.“ Argumentaci v kasační stížnosti stěžovatel vedl na obdobném stupni obecnosti. Nejvyšší správní soud tak nemohl této zcela obecné námitce vyhovět. V tom se nyní projednávaná věc liší od věci, ve které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 8. února 2012 č. j. 3 As 29/2011-56, jehož se stěžovatel dovolává. Ve věci řešené třetím senátem totiž stěžovatel „fundovaným způsobem zpochybňoval, zda policisté postupovali při měření rychlosti jím řízeného vozidla v souladu s Návodem k obsluze měřicího zařízení“ a vedl spor s žalovaným ohledně některých aspektů konkrétní metody měření rychlosti (metoda měření rychlosti v režimu automatického ukončení měření po ujetí nastavené dráhy). Za takové situace bylo pochopitelně vhodné se blíže

zabývat obsahem návodu k obsluze a jeho dodržení. V nyní řešeném případě, kdy stěžovatel vznesl pouze zcela obecné námitky, krajský soud postupoval zcela adekvátně, když uvedl, že se stěžovateli nepodařilo zpochybnit postup policistů a správnost měření.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil podanou kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[21] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který měl úspěch ve věci, podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu